

Prvo poglavlje

Ja sam Alisa Izabela Kingstoni, ja sam jedna. Potpuno jedna. Ne onako kako sam obično jedna ponedjeljkom ujutru, već jedna do srži, izbezumljena, agresivnosti, nekontrolisano jedna. Ovakav osećaj jada primorava vas da mrko pogledate svoju sasvim lepo vaspitanu decu i da se okomite na svog muža baš onda kada on to ne zaslužuje. I što je najgore, nemam pojma zašto se osećam ovako. Stvarno nemam.

Istina, kafa mi je ledenohladna, ali to nije jedini razlog što se nalazim u stanju potiskivane agresije idealno izmešane sa potpunim očajanjem. Sedim u bašti kafea odgovarajućeg imena *Kovent garden* jer se nalazi na glavnoj pjaci Kovent gardena – ako uopšte možete koristiti reč pjaca u Londonu, a da ne zvučite suviše pederski. Iako je proleće već počelo, smrzavam se. Podižem kragnu kaputa, pokušavam da se ugrijem i ušuškavam se još dublje u modernu, ali kao kamen tvrdu stolicu; sedište se samo još dublje zabija u moju zadnjicu. Slabašno žuto sunce, svetložučkasto kao blajhana plavuša, bez imalo topline obasjava nebo, koje je čudesno plavo kao oči Pola Njumena. Pretećim pogledom pratim neke prolaznike koji su svesni mog nemira, ali ne obraćaju pažnju na mene, pa me ovo osećanje ne napušta. Da li se ikada budite ovako nerasploženi? Ja da. Sve češće.

Časopis *Mari Kler* mi kaže da su u pitanju moje godine. Moja deca mi kažu da su u pitanju moje godine. Moj muž mi kaže da su u pitanju moje godine. Moja sestra mi kaže da se tako osećam jer

sam smrknuta kokoška kakva sam uvek i bila, ali baš me briga šta ona priča!

Mešam kafu, zahvatam malo pene sa kapučina koja je, moram priznati, sasvim dobra bilo da je hladna bilo topla. Do sada mi se zadnjica potpuno ukočila, pa sam prekrstila noge i malo se promeškolljila uzalud pokušavajući da pronađem bar jedan deo pozadine koji nije odumro.

„Ne pomeraj se”, naređuje mi nečiji glas.

Okrećem se i najprgavijim glasom kažem: „Šta?”, kad tamo ispred štafelaja sedi mladić. Mršti se zbog predanosti kojom me slika.

„Crtam te.”

„Ne želim da me crtaš.” Rekoh li vam da sam razdražljiva?

„Još malo pa sam završio.”

„Neću da ti platim.”

„Neću ni ja da mi platiš.”

„Zašto onda to radiš?”

Diže pogled i ozarenog lica, u jednom trenutku, pokazuje jadnom suncu šta mu je činiti. „Imaš predivnu kosu.”

„Nemam predivnu kosu.” Samo da se zna, imam kosu koja bi delovala preterano raskošno i na filmskoj zvezdi. I Nikol Kidman bi, bez problema, mogla da prođe sa ovakvom kosom. Za mene je samo obično mučenje. Tokom celog školovanja, moja kosa je bila prava noćna mora. Izrazito je rida i kovrdža se u užasne lokne pri samoj pomeni reči „vlaga”. Bila sam jedna od onih koji su plakali od sreće kada je Džon Frid izumeo Friz-iz, spravu za peglanje kose.

„Zabaci je malo.”

„Neću.”

Drsko se osmehuje i mlati onim komadom uglja za crtanje kao pravi profesionalac. Okrećem mu leđa i zurim po pijaci, nadam se da će otići i potražiti nekog ko je raspoložniji za poziranje.

Trebalo bi da budem na poslu. Na poslu pomoćnika trećerazrednog unutrašnjeg dekoratera koji ima studio tu, iza uglja, u ulici

Mejden pored bara uređenog u meksičkom stilu. Vlasnica je jedna od onih koje se s vremena na vreme pojavljuju kao gosti u televizijskim emisijama kao što su *Uređenje stana* ili *Ričard i Džudi* kad su producenti očajni i kad ne mogu da dođu do Lorensa Levlina Bovena ili onog drugog doteranog momka koji sve farba u bež. Ne bavi se dovoljno jednobojnim ili narandžastim opremanjem stana ili nameštajem od ispoliranih cevi, što bi joj učvrstilo položaj u esnafu. Pri tom gaji nezdravu sklonost ka meblu, što ne priliči jednom modernom dizajneru u usponu. I izgleda sasvim obično i ima dosadno ime, s kojim ništa ne može da uradi, iako bih mogla da posvedočim da je luda kao martovski zec i da reč „organizacija” ne postoji u njenom rečniku. Ima lude i nadriumetničke ideje kao i sve njene kolege, iako više liči na nekoga ko kasni na sastanak u Britansko udruženje žena.

Tek je pola dvanaest, a ja sam pre toga već počela da režim i maltretiram potpuno bezazlene mušterije čiji je najzlokobniji prohtev bio preuređenje dnevne sobe ili kičasto uređenje kuhinje, pa sam pomislila da je vreme za rani ručak, iako nisam bila ni najmanje gladna.

Sedim ovde već deset minuta i sada, osim što sam jadna, počinjem i da se dosađujem. Pre upada ovog Endija Vorhola, moje misli su lutale opustošenim poljima ideja u vezi sa pripremanjem večere. Tuda se motala i činjenica da mojoj deci nikada ne dosade pileće ćufte i pečeni krompir bez obzira na to koliko ih jedu. Pokušavala sam da ih ubedim da budu malo otvoreniji kada je ishrana u pitanju, ali ne, ja sam samo obična ovomilenijumska zaposlena majka, a vremena je malo. Vremena je malo za sve.

Kovent garden nije ono što je nekad bio. Iako je obično preplavljen turistima, uličnim zabavljačima i džeparošima, jutros skoro da nema nikoga. Nekada je ovo bila tradicionalna cvetna pijaca – dok je stručnjaci za unapređenje nisu zgrabili i upropastili, ali nadam se da vam je sve ovo poznato. Ne možete ni da zamislite kako sada izgleda, zar ne? Nijednog cveta nema na vidiku. Sve je sivo i

prljavo, ili sam ja opet u onoj fazi očajanja. Laki povetarac raznosi čitavu gomilu omota od bombona preko pločnika, ostavljajući utisak da se o ovom mestu niko ne brine. Možda se i ja iz istog razloga ovako osećam. Možda osećam da niko ni za mene ne mari.

Jedan od uličnih zabavljača izvodi svoju predstavu ispred crkve svetog Pavla, čija je fasada prekrivena grafitima. Publika je razređena i malobrojna i izgleda da je sastavljena samo od zbunjenih švedskih turista i đaka koji su pobjegli iz škole i koji ga zadirkuju. Žonglira, ali veoma loše; košulja mu je iznošena i potpuno prljava, pa mi je jasno zašto se publika drži na odstojanju. Nekada sam volela spontanost i kreativnost uličnih zabavljača. Kakva li je hrabrost potrebna čoveku da stane pred gomilu i potpuno otkrije svoju dušu za nekoliko nevoljno potrošenih funti koje su oskudna nagrada pošto je pridobio njihovu naklonost? Onda sam otkrila da svi ulični zabavljači moraju da rezervišu svoje mesto i da ga unapred plate i da se pojave bez obzira na to da li padaju kiša ili grad ili sija sunce samo da bi zabavili turiste nebitno da li oni to žele ili ne. Ne pripadaju onim bezbrižnim i nestalnim izvođačima koji su jednog dana tu, a sutra ko zna gde. Imaju stalan posao baš kao i svi mi. Otrežnjenje, o ti surovi saputniče.

„Završio sam.”

Podižem pogled i moj umetnik mi se ponovo osmehuje. Uzvraćam mu osmehom jer je teško ne uzvratiti nekome ko vam poklanja pun sjaj svog bisernobelog osmeha, zar ne?

Provlači se između kržljavog žbunja i ograde od plastičnih lanaca koji neuspešno ograđuju teritoriju kafea *Kovent garden* i prilazi mi. Kosa mu nije loša. Tamnoplava, razbarušena i izgleda kao da je u iskušenju da započne svoj sopstveni život. Vidi se da je pokušao da je ukroti gelom za kosu, iako još neki pramenovi umetnički tašto padaju na čelo, a on ih tera unazad, što i nije baš pametno jer su mu prsti veoma prljavi.

„Uzmi.” Pruža mi crtež.

„Neću da ti platim.” Ponovo postajem razdražljiva jer odbijam da se pokorim šarmu nekog bezobraznog seljačića.

„Ako ti se sviđa, možeš da me častiš kafom”, kaže.

„A ako mi se ne sviđa?”

„Onda ću ja tebe častiti.”

Uzimam crtež i, verujte mi, jedva se suzdržavam da ne zinem od čuda. Crtež je neopisivo fantastičan. Uopšte ne liči na mene. To je crtež jedne neobično predivne osobe sa divljom gustom kosom i prodornim očima. Ipak, nos malčice liči na moj... Stvarno. A ove zlovoljne usne veoma liče na moje u ovom trenutku.

„Da li ti se sviđa?”

„Ko je ovo?”

Glupavo se osmehuje. „Tako te ja vidim.”

„Uopšte ne liči na mene.”

„Onda ja častim.” I pre nego što uspevam da se pobunim, poziva konobara – odakle li se samo pojavi – i naručuje još dva kapučina. Privlači stolicu i brzo seda. Moram da odvratim pogled od ovog izvanrednog crteža koji bi mogao malo da podseća na mene kad sam raspoložena. Veoma raspoložena. „Ne samo da imaš predivnu kosu, već su ti i kosti izvanredno raspoređene. Čista klasika.”

Očekujem da će svakog trenutka da izvuče račun na pedeset funti i da ću se skameniti. Obično je tako. Konobar donosi kafu, on se ponovo smešta u stolicu, i izgleda da mu je udobnije nego meni. Ne znam zašto, ali i ja počinjem da proučavam raspored njegovih kostiju – kao da o tome nešto znam! Obrazi su mu podignuti, oštri, vilica četvrtasta, a usne meke, blede i pune kao da ih je stršljen ubo. Ima mladalačku, svežu kožu sa jedva vidljivim tragovima brade i bademaste oči; celih badema. Vidite, već sam poludela. Nemam običaj da se bavim anatomskim analizama lica nepoznatih mladića koje srećem. Ovo mi je, definitivno, prvi put.

„Ja sam Kristijan”, kaže, a ja crvenim jer postajem svesna da otvorenih usta buljim u njega u napetom iščekivanju. „Kristijan Vinter.” Ima uglađeni akcenat srednje klase koji verovatno začini

psovka i modernim govorom mladih da bi zvučao manje obrazovano. Zašto li mladi to rade?

„Alisa”, kažem. Niko me, međutim, ne zove Alisa osim kad mi prigovara. „Ali. Ali Kingston.”

„Pa, Alisa, Ali Kingston”, kaže Kristijan. „Bilo mi je zadovoljstvo da te crtam.”

Sad postajem sva stidljiva i patetična, što je potpuno glupo jer sam milijardu godina starija od njega i trebalo bi da budem pametnija. „Da li ti živiš od ovoga?”, pitam. Pitanje zvuči kao prekor.

„Ne bih rekao da živim. Upravo sam diplomirao. Slikarstvo. Ovo mi je letnji posao dok ne iskrсне nešto bolje.”

„Dobar si.”

Kristijan se smeje.

„Ne, stvarno. Dobar si. Samo mi je danas loš dan. Jutros sam ustala iz kreveta na pogrešnu nogu ili tako nešto.”

„Možda si ustala iz pogrešnog kreveta?”

„Udata sam. Ustajem iz istog kreveta svaki dan.” Zašto mi je neprijatno kad pomislim kako moja rečenica zvuči ovom mladom, zgodnom i samouverenom strancu.

„Udata.”

„Veoma.”

„Deca.”

„Troje.”

„Au. Ne izgledaš...”

„Tako oronulo?”

„Tako staro.” A ni ti ne izgledaš dovoljno staro da flertuješ sa mnom. Neprimetno se osmehujem i onda shvatam da nije bilo tako neprimetno jer mi uzvraća osmeh.

Počinem da tražim torbu da bih se nečim zabavila. „Trebalo da idem. Samo sam na brzinu izašla sa posla na kafu da bih se oraspoložila.”

„Da li sam ti pomogao u tome?” Upućuje mi molećivi pogled željan ljubavi, u stilu koker španijela.

Smejem se, a srce hoće da prokrvari ili da stane. U ozbiljnoj sam opasnosti da ispustim torbu i prospem njen sadržaj na pločnik. „Da. Pomogao si mi.” A u molećivom psećem pogledu pojavljuje se vučja iskra nevolje.

Gledam na sat da bih izbegla njegov pogled kojim me već suviše dugo odmerava. „Stvarno moram da idem.”

„Gde radiš?”

„Tu, iza ugla, u dekoraterskom studiju.” Nemam nameru da mu kažem da se samo javljam na telefon i držim metar kad je potrebno. Shvatam da pravim celu zbrku oko odlaska i zastajem.

„Nemoj ovo da zaboraviš”, kaže Kristijan i pruža mi crtež.

Uzimam crtež i krivo mi je što nam se vrhovi prstiju ne dodiruju, iako njegovi vape za ribačom četkom. Krećem preko širokog prostanstva pjace. Pokušavam da hodam uspravno, a ipak zavodljivo, i da se ne sapletem o đubre koje je svuda unaokolo. Ne okrećem se, tako da ne znam da li Kristijan može da uoči napor koji ulažem da bih otišla od njega. „Nemoj ovo da zaboraviš.” Baš je smešno. Pre nego što večeras dođem kući i bacim u rernu tri pakovanja pilećih ćufti i krompira i dve smrznute lazanje uz dve čaše mlakog vina kao omekšivača, potpuno ću zaboraviti njegovo ime.